

Pepe Escobar: Čínský masterplan je dílo krásy. Skoncovat s hegemonem bez jediného výstřelu!

- CZ24 News | 15. ledna 2024

SVĚT: Při vstupu do žhavého roku 2024 budou vývoj propojené Eurasie určovat čtyři hlavní trendy.

1. **Finanční/obchodní integrace bude normou.** Rusko a Írán již integrovaly své systémy přenosu finančních zpráv, čímž obešly systém SWIFT a obchodují v riálech a rublech. Rusko-Čína již vypořádávají své účty v rublech a jüanech, čímž spojují obrovské čínské průmyslové kapacity s obrovskými ruskými zdroji. 2. **Hospodářská integrace postsovětského prostoru**, která se přiklání k Eurasii, bude převážně probíhat nikoliv tolik prostřednictvím Eurasijské hospodářské unie (EAEU), ale propojením se Šanghajskou organizací pro spolupráci (SCO). 3. **V Heartlandu nedojde k výraznému prozápadnímu pronikání:** středoasijské „stany“ budou postupně integrovány do jednotné eurasijské ekonomiky organizované prostřednictvím ŠOS.

4. **Střet se ještě více vyostří** a proti sobě se postaví hegemon a jeho satelity (Evropa a Japonsko/Jižní Korea/Austrálie) proti euroasijské integraci reprezentované třemi špičkovými zeměmi BRICS (Rusko, Čína, Írán) plus KLDR a arabským světem začleněným do BRICS10.

Na ruské frontě stanovil zákony nenapodobitelný Sergej Karaganov: „Neměli bychom popírat své evropské kořeny, měli bychom s nimi zacházet opatrně. Koneckonců Evropa nám toho hodně dala. Ale Rusko musí jít kupředu. A kupředu neznamena na Západ, ale na Východ a na Jih. Tam je budoucnost lidstva.“

A to nás vede k drakovi – v roce draka.

Cestovní mapy Maa a Denga

V roce 2023 se v Číně uskutečnilo neuvěřitelných 3,68 miliardy cest po železnici – rekordní počet.

Čína je rychle na cestě stát se do roku 2030 [světovým lídrem v oblasti umělé inteligence](#).

Technologický gigant Baidu například nedávno vydal Ernie Bot, který má konkurovat ChatGPT. AI v Číně rychle expanduje v oblasti zdravotnictví, vzdělávání a zábavy.

Klíčem je efektivita. Čínští vědci vyvinuli [čip ACCEL](#) – ten je schopen provést 4,6 kvadrilionu operací za sekundu ve srovnání s čipem A100 společnosti NVIDIA, který poskytuje výkon 0,312 kvadrilionu operací za sekundu v oblasti hlubokého učení.

Čína každoročně absolvuje o ne méně než milion studentů STEM více než USA. To zdaleka přesahuje rámec umělé inteligence. Asijské národy vždy dosahují 20 % nejlepších výsledků v přírodovědných a matematických soutěžích.

Australský institut pro strategickou politiku (ASPI) je možná mizerný v geopolitice. Ale alespoň udělali veřejnou službu a ukázali národy, které vedou planetu ve 44 kritických technologických odvětvích.

Na prvním místě je Čína, která vede v 37 odvětvích. Spojené státy vedou v 7 odvětvích. Všichni

ostatní vedou v nule odvětví. Patří mezi ně obrana, vesmír, robotika, energetika, životní prostředí, biotechnologie, pokročilé materiály, klíčové kvantové technologie a samozřejmě umělá inteligence.

Jak se sem Čína dostala? Dnes je docela poučné vrátit se ke svazku Maurice Mesnera z roku 1996: *Deng Xiaopingova éra: An Inquiry into the Fate of Chinese Socialism, 1978-1994*.

Nejprve je třeba vědět, co se stalo za Maa:

„Od roku 1952 do poloviny sedmdesátých let rostla čistá zemědělská produkce v Číně průměrným ročním tempem 2,5 %, zatímco v nejintenzivnějším období industrializace Japonska (1868-1912) činil tento údaj 1,7 %.“

V celé průmyslové sféře šly nahoru všechny ukazatele: výroba oceli; uhlí; cementu; dřeva; elektrické energie; ropy; chemických hnojiv. „V polovině 70. let 20. století Čína vyráběla také značné množství proudových letadel, těžkých traktorů, železničních lokomotiv a moderních zaoceánských lodí. Lidová republika se také stala významnou jadernou mocností, doplněnou mezikontinentálními balistickými raketami. První úspěšný test atomové bomby se uskutečnil v roce 1964, první vodíková bomba byla vyrobena v roce 1967 a v roce 1970 byla na oběžnou dráhu vypuštěna družice.“

Může za to Mao: do poloviny 70. let 20. století proměnil Čínu „z jedné z nejzaostalejších agrárních zemí světa v šestou největší průmyslovou velmoc“. Ve většině klíčových sociálních a demografických ukazatelů se Čína příznivě srovnávala nejen s Indií a Pákistánem v jižní Asii, ale také se „zeměmi se „středními příjmy“, jejichž HNP na obyvatele byl pětikrát vyšší než čínský“.

Všechny tyto průlomové přípravy Dengovi půdu pod nohama: „Vyšší výnosy dosažené na jednotlivých rodinných farmách v rané Dengově éře by nebyly možné, nebýt rozsáhlých projektů zavlažování a protipovodňových opatření – přehrad, zavlažovacích děl a říčních hrází – vybudovaných kolektivizovanými rolníky v 50. a 60. letech 20. století.“

Samozřejmě docházelo k deformacím – protože Dengova snaha vytvořila de facto kapitalistickou ekonomiku, které předsedala byrokratická buržoazie: „Jak tomu bylo v historii všech kapitalistických ekonomik, státní moc se velmi podílela na vytváření čínského trhu práce. V Číně totiž hrál vysoce represivní státní aparát obzvláště přímou a donucovací roli při komodifikaci práce, která probíhala s rychlostí a v rozsahu, který nemá v historii obdoby.“

Zůstává nevyčerpatelným zdrojem diskusí, do jaké míry tento báječný ekonomický Velký skok za Dengovy vlády vyvolal katastrofální sociální důsledky.

Říše kakistokracie

Vzhledem k tomu, že Siova éra toto drama definitivně řeší – a snaží se ho vyřešit -, ještě více ho komplikuje neustálé zasahování pověstných „strukturálních rozporů“ mezi Čínou a Hegemonem.

Fackování Číny je napříč Beltwayem politicky korektní hrou číslo jedna – a to se v roce 2024 určitě vymkne kontrole. Za předpokladu debaklu demokratů v listopadu příštího roku lze jen stěží pochybovat o tom, že republikánské prezidentství – ať už Trump, nebo žádný Trump – rozpoutá studenou válku 3.0 nebo 4.0, přičemž hlavní hrozbou bude Čína, nikoli Rusko.

Pak jsou tu nadcházející volby na Tchaj-wanu. Pokud v nich zvítězí kandidáti podporující nezávislost, žhavost exponenciálně vzroste. A teď si představte, že by se k tomu přidal zuřivý sinofob v Bílém domě.

I když byla Čína vojensky slabá, hegemon ji nedokázal porazit ani v Koreji, ani ve Vietnamu. Šance,

že by Washington porazil Peking na bojišti v Jihočínském moři, je nyní menší než nulová.

Americký problém se pláca v dokonalé bouři.

Tvrdá a měkká moc Hegemona byla vržena do černé prázdnoty s blížícím se kosmickým ponížením NATO na Ukrajině, k němuž se přidala spoluúčast na genocidě v Gaze.

Současně se globální finanční moc hegemonu chystá dostat velmi tvrdý zásah, protože strategické partnerství Ruska a Číny, které vede BRICS 10, začíná nabízet globálnímu Jihu docela životaschopné alternativy.

Čínští učenci v neocenitelných výměnách názorů svým západním partnerům vždy připomínají, že dějiny jsou důsledným hřištěm, na němž proti sobě stojí aristokratické a nebo/plutokratické oligarchie. Kolektivní Západ je nyní shodou okolností „veden“ nejtoxičtější odrůdou plutokracie: kakistokracií.

To, co Číňané správně kvalifikují jako „křížácké národy“, je nyní značně vyčerpané – ekonomicky, sociálně i vojensky. A co hůř: jsou téměř úplně deindustrializované. Ti, kdo mají mezi křížáky alespoň trochu funkční mozek, pochopili, že „odpojení“ od Číny bude velkou katastrofou.

Nic z toho však neeliminuje jejich arogantní/ignorantskou snahu o válku s Čínou – a to i přesto, že Peking projevil nesmírnou zdrženlivost a nedal jim žádnou záminku k rozpoutání další věčné války.

Namísto toho Peking mění taktiku Hegemona – jako v případě sankcí vůči Hegemonovi a různým vazalům (Japonsko, Jižní Korea) ohledně dovozu vzácných zemin. Ještě účinnější je koordinovaná rusko-čínská snaha obejít americký dolar a oslabit euro – s plnou podporou deseti členů BRICS, členů Opec+, členů EAEU a většiny členů SCO.

Tchajwanská hádanka

Čínský mistrovský plán je v kostce nádherný: skoncovat s „mezinárodním řádem založeným na pravidlech“ bez jediného výstřelu.

Tchaj-wan zůstane hlavním, dosud neangažovaným bojištěm. Zhruba lze tvrdit, že většina obyvatel Tchaj-wanu si sjednocení nepřeje; zároveň si nepřeje válku, kterou by vyvolali Američané.

V podstatě chtějí současný status quo. Čína nikam nespěchá: Dengův hlavní plán počítá se sjednocením někdy před rokem 2049.

Hegemon naproti tomu nesmírně spěchá: jde mu o rozděl a panuj, a to znovu, podporuje chaos a destabilizuje nezadržitelný vzestup Číny.

Peking sleduje doslova vše, co se na Tchaj-wanu pohne – prostřednictvím monumentálních, pečlivých spisů. Peking ví, že aby se Tchaj-pej dařilo v mírovém prostředí, musí vyjednávat, dokud je ještě s čím.

Každý Tchajwanec s mozkiem – a na ostrově je spousta prvotřídních vědeckých mozků – ví, že nemůže očekávat, že Američané budou umírat v boji za něj. Především proto, že vědí, že Hegemon se neodvážívá vést konvenční válku s Čínou, protože by ji prohrál – a to těžce (Pentagon hrál o všechny možnosti). A k jaderné válce také nedojde.

Čínští vědci rádi připomínají, že když byla Říše středu v 19. století za vlády dynastie Čching (1644-1912) zcela rozdrobena, „čínsko-mandžuská vládnoucí třída nebyla schopna vzdát se svého

sebevědomí a podniknout nezbytné drakonické kroky“.

Totéž platí pro výjimečné i nyní – i když dělají sériové kotrmelce ve snaze zachovat si svůj vlastní, mytologický sebeobraz: Narcis se utopil v tůni, kterou si sám vytvořil.

Je možné předeslat, že rok Draka bude rokem, kdy bude vládnout Suverenita. Hegemonistické záchvaty zuřivosti hybridní války a kolaborantské kompradorské elity budou překážkami, které budou globálnímu Jihu neustále překážet. Přesto se alespoň najdou tři póly, které budou mít páteř, zdroje, organizaci, vizi a smysl pro Univerzální dějiny, aby boj za rovnější a spravedlivější systém posunuly na další úroveň: Čína, Rusko a Írán.

[ZDROJ](#)